

Til de ærede Medlemmer Hr. Fibiger og Hr. Niels Petersen skal jeg angaaende de sønderjydske Forhold sige, at ogsaa jeg for mit Vedkommende finder det uheldigt, at der ikke gælder de samme Regler paa dette Omraade for Sønderjylland som for det øvrige Land, men det bunder i en Lovgivning, som sorterer under Justitsministeriet — hvad jo ogsaa er blevet nævnt —, og det Arbejde, der gøres i Justitsministeriet for at søge gennemført de samme Regler, er endnu ikke tilendebragt, og det har saaledes ikke kunnet lade sig gøre at indføre ensartede Regler i dette Lovforslag. Naturligvis ser Regeringen med Velvillie paa dette Spørgsmaal, idet vi gerne vil have indført Ensartethed paa dette Omraade.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Jagten.

(Lovforslaget findes i Till. A. Sp. 4617).

Sagen sattes til Forhandling.

J. P. Jensen: Jeg vil benytte Lejligheden til straks at sige den højtærede Landbrugsminister Tak, fordi han har fremsat dette Lovforslag; dets Principper hører jo til dem, som Socialdemokratiet har gjort sig til Talsmand for gennem tidligere Aar.

Forslaget vil utvivlsomt ikke kunne vinde udelt Tilslutning, men der vil blive fremsat vidt forskellige Anskuelser derom. Paa et Møde under Udvalgsbehandlingen i 1922 om Jagtloven udtalte Professor Boas, Professorens i Zoologi ved den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole, at Kampen med Hensyn til dette Lovforslag sikkert vilde komme til at staa mellem Sporten og Økonomien, og der var ikke Tvivl om, sagde han, at Sporten vilde sejre. Det var absolut ikke, fordi han selv hældede til den Side, tværtimod, han rettede det ene Angreb efter det andet paa Dyrebestanden her i Landet for al den Skade, den gjorde paa Marker, i Haver og i Skove; det var altsaa ikke, fordi han fandt Forslaget uretfærdigt, men fordi han saa, hvordan Landet laa. Og er der noget, som de store Jordbesid-

dere alle deres Dage har været omfindtlige overfor og er det den Dag i Dag, er det, at der røres ved deres saakaldte Rettigheder, som de hævder uden mindste Hensyn til den økonomiske Skade, der derved tilføjes andre. Den oprindelige Jagtlov, der blev ændret for et Par Aar siden, var i sig selv reaktionær paa alle Punkter, men den blev gjort yderligere reaktionær ved Bestemmelser, som blev indført netop den Gang, og som vi nu søger at faa fjernet af Loven.

Hovedprincippet i Lovforslaget er for Socialdemokratiet dette: at forene Brugsretten og Jagtretten, det er Hovedformaalet, og det er et Princip, som vi ikke kan slaa af paa; der kan være andre Ting, som man kan forhandle sig til Rette om, men dette Hovedprincip kan vi ikke fravige. Vi betragter det som givet, at naar en Mand har et Jordareal og for saa vidt raader over hele dets Økonomi, saaledes at hele hans Kapital og Ejendomsret, specielt naar det er et mindre Brug, er repræsenteret i dette Areal, saa maa han ogsaa have Lov til at beskytte dette, og det kan han kun paa Betingelse af, at Lovgivningsmagten giver ham Tilladelse til at frede om dette lille Areal, hvor han selv bor, og hvor han nedlægger alt sit Arbejde, enten det saa er ved Land-, Skov- eller Havebrug eller en Plantage, overhovedet overalt, hvor Dyrebestanden er i Stand til at anrette Ødelæggelser. Man indvender herimod, at der kan være Tale om Nyttedyr, der i en vis Forstand kan have økonomisk Betydning. Ja vel, for enkelte Mennesker, men de betyder sandelig ingen økonomisk Fordel for Indehaveren af det lille Brug, der ligger langs en Skov eller en Herregaardsmark, og som i stor Udstrækning bliver overfaldet og hærget af Vildtbestanden, ikke alene om Sommeren, men igennem alle Aarstiderne, saaledes at det i lige Grad gaar ud over Vinterafgrøderne som over Sommerafgrøderne. Men saadanne Bestemmelser vilde skade den danske Fauna, siger man. Ja, den danske Fauna kan maaske nok tage nogen Skade, men jeg kan ikke se, at den Omstændighed, at hele den danske Bondestand, der dog sidder inde med Hovedparten af Danmarks Jord, har faaet Jagtret og bruger den ret kraftigt, er til Hinder for, at vor Fauna alligevel trives saa meget, som vi har behov her i Landet. Jeg tror ikke, det vilde være til nogen Skade, om man gav de faa Husmands- og Gaardmandsbrug, der endnu ikke har Jagtret, den samme Ret til at væge om deres Areal. Naturligvis kan der blive en Slags